

**2630_NOVELLE
AF LONE ABURAS**

HAM FRA GÅRDEN

HAM FRA GÅRDEN

2630_novelle
af Lone Aburas

Oplag: 1000 stk
Udgivet: December 2017
Tryk: Kailow

Ham fra Gården

Det var en dårlig ide at begynde at arbejde for Ali og Valdemar igen. Jeg havde lovet min mor at være en god dreng og passe min skole, og nu sad jeg alligevel og trippede på min scooter med dagens leverance gemt i de aftagelige håndtag, som Ali havde set nogen stikirenddrengene gøre for nogle pushere i en eller anden film, og ventede på, at hashtelefonen (en gammel Nokia med talletidskort, så ingen vil kunne spore os) skulle fortælle mig, hvor jeg skulle køre hen. Antallet af kunder var på kort tid eksploderet. Så Ali og Valdemar udvidede naturligt nok deres stash, så de uden problemer ville kunne forsyne folk helt ud til Glostrup. Det var især Valdemar, der havde fået storhedsvandvid og ville være Høje Taastrups svar på de brune bude. Ali og mig ville hellere end gerne holde lav profil. Jeg var i hvert fald ikke interesseret i at tage chancer her så tæt på de afsluttende eksamener. Men Valdemar opførte sig som Escobar og sagde, han havde styr på det og talte om *underaftaler*, han havde lavet med nogle fra Husum. Han har alle dage kunne køre rundt med Ali. Og åbenbart også med mig. Og nu havde det grebet om sig. Der var under en måned til, at jeg blev student. Så hvorfor sad jeg overhovedet her i min læseferie og regnede efter, om jeg havde nok i håndtagene til de bestillinger, som Ali tog imod og sendte videre til mig på den såkaldte hash-telefon, jeg efterhånden altid bar på mig? Jeg måtte virkelig være en idiot, hvis jeg frivilligt teamede op med Ali og Valdemar igen. Jeg tjekkede Nokiaen en sidste gang og lagde hurtigt en rute i hovedet. Så startede jeg scooteren og kørte ud fra parkeringspladsen og videre ud på Selsmosevej. Der var allerede ni steder, jeg skulle

ud til. Og klokken var ikke engang fem. Der ville helt sikkert tikke flere adresser ind i løbet af aftenen. Det var fredag og den første i måneden. Selvfølgelig ville jeg få travlt. Jeg slap nok heller ikke for at skulle tilbage efter en ekstra leverance hjemme hos Valdemar på hans lillesøsters værelse. I et dukkehus, han påstod, hun ikke længere legede med, og som han derfor kunne bruge som lager.

For to uger siden havde min klasselærer Stig hevet mig til side, fordi der var noget, han gerne ville tale med mig om. Jeg spurgte, om det var okay, hvis vi gik udenfor, jeg ville gerne ryge, og vi fulgtes ned ad gangen uden nogen af os vidste, hvad vi skulle sige til hinanden. Vi var de eneste tilbage på skolen, bortset fra rengøringspersonalet. Alle var taget hjem til deres villaer og rækkehuse, for jeg havde med vilje valgt et gymnasium, der var så langt væk fra Taastrupgård, eller bare *Gården*, som vi kaldte det, som man kunne komme. Jeg fandt en cigaret frem. Stig så meget alvorlig ud. Siden 1.g havde han prøvet at blive min personlige mentor, hvilket var det sidste, jeg gad. Han måtte lege integrationskonsulent for en anden. Stig sagde stadig ingenting. Jeg begyndte at blive irriteret. Vi skulle vel ikke stå her hele dagen? Der var et stykke op til stationen, jeg havde også et tog, jeg skulle nå. Så begyndte han endelig at tale: at han var bange for, at jeg var *ude i noget, jeg ikke kunne styre*. Det var ikke fordi, at han havde den store erfaring med *den slags*. Men han forestillede sig, at i *det miljø* jeg kom fra, var det forbavsende let *at ryge ud i noget, man ikke skulle*. Hvad jeg sagde til det? *En studenterbue er trods alt bedre end en elefanthue. Vil du ikke give mig ret i det, Malik?* tilføjede han og var lige ved at lægge en hånd på min skulder. Jeg vidste ikke, hvad han forventede, at jeg skulle svare til det, så jeg sagde stadig ikke noget.

Jeg synes, du skal ringe til mig, hvis der er det mindste.

Jeg nikkede og gav mig modvilligt til at kode hans nummer ind i min telefon.

Er det så en aftale? Du ringer, hvis du får brug for det?

Jeg nikkede igen, selvom det aldrig kunne falde mig ind at ringe til Stig, hvis jeg skulle komme i problemer. Hvad ville han kunne hjælpe mig med? At han havde set *The Wire* gjorde ham på ingen måde til gadeekspert. Selv nu, hvor jeg sad her på min scooter og fortrød, at jeg nogensinde havde hooket op med Ali og Valdemar, kunne det aldrig falde mig ind at kontakte Stig. Jeg ignorerede tanken om, hvad min mor ville sige til, hvis hun vidste, hvad jeg gik og lavede. Min far havde forladt os, da jeg var fem. Så der var kun min mor til at passe på min lillesøster og mig.

Mit første stop var i et parcelhuskvarter. Unge på min alder, der tilsyneladende var alene hjemme. Jeg kunne i hvert fald høre Rihanna helt ud på vejen. Jeg parkerede scooteren og fandt de fem gram maroc frem fra scooterens håndtag, som der var blevet bestilt. Det var sådan, vi arbejdede. Via sms kunne kunden bestille, hvor mange gram han eller hun ville have. Det var ikke noget, man pludselig kunne lave om. Jeg gad ikke køre rundt med mere juu, end der var blevet solgt for, når turen endelig var slut. Omvendt gad jeg heller løbe tør midt på ruten og forklare en kunde, at vi havde udsolgt, fordi nogen pludselig havde bestemt sig for at købe mere, end de havde bestilt. Ali og Valdemar holdt især øje med, om folk købte mere end til eget forbrug. Grænsen gik ved ti gram. Alt derover og det lugtede af, at det blev solgt videre. Jeg gik op af havegangen til Rihannas *Umbrella* og ringede på. Det var pænt nok, huset. Men ingenting i forhold de mansions, som dem mine

klassekammerater boede i. Selvom jeg lavede gode penge på at arbejde for Ali og Valdemar, ville jeg aldrig få råd til en crib, som forældrene med de høje direktørlønninger kunne købe. Jeg kendte ingen i Gården, som ikke drømte om lave en Stein Bagger, men jeg tvivlede på, om det nogensinde ville ske for nogen af os. Jeg skulle lige til at ringe på igen, da døren endelig blevet åbnet af en pige med solbriller og en breezer i hånden. Hun var allerede wanstet, selvom aftenen endnu ikke var begyndt.

Hun så desorienteret på mig, mens hun svajede lidt frem og tilbage i døråbningen.

I har bestilt, sagde jeg.

Hun rystede på hovedet, forstod ikke hvad jeg ville.

Jeg sukkede, tjekkede på telefonen om jeg overhovedet var det rigtige sted. Det var sket før, at jeg var gået forkert. En enkelt gang, da jeg lige var begyndt at køre for Ali og Valdemar. Så havde det bare været med at komme af sted og ikke kigge sig tilbage.

Ham der siger, vi har bestilt pizzaer, sagde pigen og pegede på mig, da der lidt efter dukkede en dreng med halvlångt hår op i entreen bag hende. Han roede sig i håret og skubbede derefter pigen væk fra døråbningen med en træt bevægelse.

Skrid nu bare ind i stuen igen, Sofie, jeg har styr på det. Sofie vaklede tilbage til stuen. Jeg så efter hende. Hun var virkelig stiv.

Kan jeg mobilepay dig? spurgte drengen og viftede med en iPhone 8 i luften foran sig.

Det er kun kontant, sagde jeg.

Hvad så med noget af det hvide?

Jeg rystede på hovedet.

Emma? Er det noget, du kan skaffe? blev han ved.

Jeg rystede på hovedet igen:

Det er ikk' noget, vi handler med.

Kan du så ikk' hooke mig op med nogen, der gør?

Du har for en plov her, sagde jeg og klappede mig på lommen, hvor jeg havde hans juu. Har du dem, eller skal jeg køre igen?

Han gav mig nogle krøllede sedler. Jeg talte hurtigt efter og stak dem så i lommen. Jeg kastede posen over til ham.

Han åbnede den, tog hashen ud og lugtede til den.

Det en okay nold, sagde han tilfreds.

Jeg nikkede, vendte om. Det var videre til næste.

Halvvejs nede af havegangen kom han løbende efter mig:

Du har ikk' en færdigrullet, jeg kan købe? Jeg laver dem altid for slaskede, når jeg er fuld.

For en seddel ekstra kan jeg godt rulle en.

Han rakte mig en fra sin lomme uden at tøve:

Jeg hedder i øvrigt Malthe.

Okay Malthe, sagde jeg og undlod at præsentere mig selv. Der var ikke nogen grund til at udveksle unødige oplysninger. Det hændte af og til at kunderne ville have, man rullede for dem, hvilket var en nem måde for mig at tjene lidt ekstra på. Paras, Ali og Valdemar ikke behøvede at få noget at vide om. Jeg gik tilbage til bænken, der stod foran huset, satte mig og gav mig til at riste en smøg over min lighter. Så lavede jeg et mix af hans maroc og tobakken. Fandt papir og filter frem. Der er ingen som mig, der kan få papiret til at sidde så stramt om selve filteret, at der dannes en perfekt kegleformet blunt. Malthe tog imponeret imod den færdigrullede joint.

Har du lyst til at ryge med? spurgte han.

Jeg tøvede, jeg var sent på den, men det var også fristende.

Okay fem minutter, sagde jeg og satte mig igen.

Kender du det? sagde han, da vi havde røget lidt, at dine forældre aldrig er hjemme, men bare giver dig en masse penge for at kompensere for deres manglende opmærksomhed.

Nej, det kender jeg ikk', sagde jeg og tænkte på min mor, der fandt alt på tilbud, men alligevel aldrig havde penge nok. Min lillesøster på ti fik stadig kun tøj fra Føtex.

Holder du så mange fester, nu hvor dine forældre aldrig er hjemme? sagde jeg for at skifte emne.

Han nikkede:

Every fucking weekend.

Men hvad siger de så, når de kommer hjem, og det hele er trashed?

Hyrer et rengøringsfirma. Det er en kæmpe kliche, jeg ved det godt, tilføjede han.

Jeg trak på skulderen. Halvdelen af dem jeg gik i klasse med, var ligesom Malthe og på lægeordineret drugs på grund af deres forældre, påstod de. Jeg forstod det ikke.

Jeg må videre, sagde jeg og rejste mig.

Er du aldrig bange for at blive knaldet? spurgte han.

Det er ikk' for alle, sagde jeg.

Jeg mener, hvem siger, det ikk' er en eller anden panser, du kører ud til næste gang? fortsatte Malthe.

Med mindre du er en eller anden snitch, så forbliver det her, jeg tegnede en cirkel i luften, i et lukket kredsløb. Så der kommer ingen blå blink efter mig.

Jeg vendte mig om og begyndte at gå ned ad havegangen og ud til min scooter.

Hvad tænkte jeg også på at lade den stå så længe uden opsyn. Der var for flere tusind i de håndtag. Og nu havde jeg oven i købet røget mig skæv.

Det var hyggeligt, tak for handlen, råbte Malthe efter mig. Hvis ingen allerede var klar over, at der kørte en perker rundt i deres kvarter og skubbede juu, så vidste de det i hvert fald nu.

Jeg bliver måske nødt til at choppe dig, Malthe, hvis det viser sig, at du alligevel ikke kunne finde ud af at holde din kæft, tænkte jeg, da jeg kom hen til min scooter, der heldigvis stod der, og kørte aggressivt væk.

Resten af ruten forblev mere eller mindre begivenhedsløs. Jeg var hos et par i tyverne, en nyskilt far, der koksede i sin kontant-hjælpssofa, en sclerosepatient, der ikke kunne få sin læge til at udskrive cannabisolie. Og masse af unge, der bare ville have juu til deres haffla.

Medicinalindustrien kan rende mig, sagde sclerosepatienten, da hun gav mig mine penge. Hendes hænder rystede voldsomt imens.

Ja, det er total illuminati, sagde jeg og rullede hendes joint uden at tage ekstra for det.

Orderne blev selvfølgelig ved med at vælte ind. Jeg måtte, som jeg havde forudset, en tur forbi Valdemar og løfte på taget til hans søsters dukkehus for at have nok til resten af aftenen. Valdemar sad i stuen i et kæmpe læderarrangement og spillede GTA, da jeg kom.

Du kan bare gå derind, sagde han. Hun er hos sin far denne her weekend.

Han gjorde en bevægelse med hovedet i retning af sin lillesøsters værelse uden at tage øjnene fra skærmen.

Ali siger, der er total gang i den her til aften, sagde han, da jeg kom tilbage.

Jeg satte mig i sofaen ved siden af ham og begyndte at fordele skunk og maroc i de små poser på sofabordet, så de kunne være i håndtagene på min scooter.

Ja, men han bliver nødt til at slappe lidt af. Han kan ikke acceptere alle, der skriver, de vil have juu.

Ali er entreprenør. Han har styr på det, G.

Jo jo, men jeg gider ikk' blive bustet inden min eksamen.

Hvornår er du færdig?

Om to uger cirka.

Helt sikkert.

Jeg tænker på at læse jura. Hvis du en dag for brug for en syg advokat.

Jeg vidste ikke, om Valdemar hørte efter. Eller om han var helt buzzed fra jointen, der lå i askebægret og sendte røg ud i hele stuen. Jeg var træt af det hele. Jeg var træt af at lyve for min mor og sige, at jeg læste til eksamen med en fra klassen, når hun spurgte mig, hvor jeg skulle hen. Jeg havde prøvet at lægge flouse i hendes taske, uden at hun opdagede det, men hun var kommet tilbage og havde smidt dem på bordet om morgenen og sagt, at hun ikke ville have mine beskidte penge.

Jeg tænker på at tage en pause, sagde jeg uden at se op.

Du kan stoppe efter næste status.

Valdemar satte spillet på lydløs. Der var helt stille. Bortset fra den knirkende lyd fra læderet, som sofaen afgav hver gang, han flyttede på sig. Han tog jointen fra askebægret og så på mig. Gløden lyste som et ekstra øje, hver gang han tog et sug.

Hvorfor spørger I ikk' Jamal? spurgte jeg.

Han er doven. Du arbejder godt, Malik. Hvad er problemet?

Det er bare, du ved.

Jeg gik i stå. Kunne ikke gøre sætningen færdig.

Ikk' noget, det er fint.

Jeg samlede poserne sammen og rejste mig.

Vi ses.

Valdemar havde igen hele sin opmærksomhed rettet mod skærmen og nikkede kun svagt til farvel.

Ude på scooteren hadede jeg mig selv for at lade Valdemar køre rundt med mig på den måde. Hvad var jeg bange for? Han var bare en dum plasticperker med sin fade og sit Festina-ur. Jeg lovede mig selv, at i aften var min sidste tur. Selvfølgelig ville jeg stoppe. Jeg gad ikke leve af krim resten af mit liv. Nu skulle natten bare overstås. Så ville jeg lægge det her bag mig.

Dagen efter smed jeg hashtelefonen ned i en skuffe og begyndte at læse til eksamen. Jeg afviste alle indgående opkald fra Ali, da han begyndte at kime mig ned. Og fik min mor til at sige, at jeg ikke var hjemme, da Jamal stod uden for døren og spurgte efter mig. Det var selvfølgelig Ali og Valdemar, der havde sendt ham. I tre dage holdt jeg mig hjemme og håbede naivt, at de ville lade mig være. På fjerdedagen aftalte jeg med Rasmus fra min klasse, at vi skulle læse til matematikeksamen sammen. Han var oprindeligt fra Lunden, men da hans forældre blev skilt, flyttede hans far med sin nye dame til Ordrup, og Rasmus flyttede med. Han boede hos sin mor hver anden weekend, så jeg mødte ham af og til om mandagen i linje B på vej til skole, når han stod på toget på Albertslund Station. Han var den eneste, jeg stadig snakkede med fra klassen.

Conrad, Otto og Theo hang jeg en overgang med, men jeg skulle også passe mine gamle venner. Ali og Jamal og Valdemar (hvis jeg overhovedet kunne kalde Valdemar min ven) begyndte hurtigt at sige, at jeg skulle passe på, at jeg ikke valgte mine nye venner over dem. Så det blev på en måde for besværligt at forene den nye verden med den gamle. Jeg ved det ikke. Det er svært at forklare. Det blev bare hurtigt sådan.

Jeg havde foretrukket at have mødtes med Rasmus hjemme hos ham i Ordrup, men han var blevet uvenner med sin fars kæreste, så nu sad han i et tog på vej til Taastrup. Jeg så ned på mine bøger, der lå opslået foran mig på bordet. Jeg havde virkelig taget mig sammen de sidste par dage og læst meget. Min mor var også i bedre humør, end hun plejede, kunne jeg mærke. Hun var begyndt at arbejde i min onkels kones salon. Måske var det det? Eller også var det fordi, at jeg var hjemme om aftenen og gjorde mine ting for en gangs skyld.

Men jeg kunne have sagt mig selv, at det var en kæmpefejl at vise mig på gaden så kort tid efter, jeg havde brændt Ali og hashtelefonen af. På den anden side gad jeg heller ikke trippe over Ali og Valdemar for evigt. De styrede ikke mit liv, sagde jeg til mig selv, da jeg fulgtes med Rasmus ned på Grill Kebab. Vi havde været i gang i nogle timer og forsøgt at få knækket koden på integralregning og differentialligninger, og så var Rasmus blevet sulten og havde foreslået, at vi skulle gå ud og få fat i noget mad. Jeg var kommet med en vag indvending om, at vi bare kunne spise noget fra køleskabet, men Rasmus var allerede halvt ude i opgangen. Jeg havde ikke været uden for en dør i fire dage, og da vi var kommet ned på Taastrup Hovedgade uden at støde på hverken Valdemar

eller Ali, begyndte jeg at få paranoia. De kom også fra Gården, så jeg havde det, som om de hele tiden var lige i nærheden, hvilket de teknisk set også var. Det ville kun være et spørgsmål om tid, før de fandt mig.

Vi var nået helt ud på Parkvej og var næsten henne ved Grill Kebab, da jeg fik øje på Valdemar og Jamal og en der hed Jusuf, på den anden side af vejen.

Eow, din hund. Jeg skal snakke med dig, råbte Valdemar og signalerede, at jeg skulle komme over til dem. Han var godt oppe at køre, kunne jeg se, men jeg overvejede alligevel et kort øjeblik, om jeg ikke bare skulle spille dum og råbe tilbage til ham, at jeg ikke kunne høre, hvad han sagde. Og at hvis han ville mig noget, måtte han sgu selv komme herover.

Jeg tror gerne, de vil snakke med dig, sagde Rasmus og virrede nervøst med hovedet i retning af Valdemar og co., der stod og kørte sig selv op på den anden side af gaden.

Du kan bare gå, tilføjede han, så går jeg ind og bestiller. Det er okay.

Jeg rystede på hovedet. Vi var nået helt hen til Grill Kebab, men jeg var ikke længere sulten. En firkant af stress sad i stedet og pressede lige under brystbenet.

Nej, fuck dem, vi går ind, sagde jeg og åbnede døren. Jeg bestilte, det jeg plejede og satte mig ved et af de tomme borde. Her var næsten ingen mennesker på det her tidspunkt af dagen. Bortset fra en mor med sit barn, der var ved at gå, var mig og Rasmus de eneste kunder. Gennem glassdøren kunne jeg se Valdemar krydse gaden. Jamal og Jusuf var lige i røven af ham. Jeg prøvede at få styr på mit adrenalin. Hvor meget drama Valdemar om lidt ville

skabe afhang af, hvor meget han syntes, jeg skyldte ham og Ali. Jeg tog en dyb indånding, da Valdemar åbnede døren og trådte ind. Han så kort ud over bordene og gik så ned og satte sig overfor mig og Rasmus, der havde placeret os bagerst i lokalet. Så sad han der og stirrede magtfuldt på mig uden at sige noget, mens Jamal eller Jusuf var ved at bestille mad til ham. Det var til grin, at han spillede chef på den måde overfor mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og i mangel af bedre gav jeg mig til at præsentere Valdemar og Rasmus for hinanden.

Det er Rasmus, introducerede jeg. Vi går i klasse sammen. Valdemar Rasmus.

Rasmus tørrede sin hånd af i det ene bukseben, inden han stak hånden frem mod Valdemar, der ignorerede den, mens han fortsatte sin nidstirring af mig. Heldigvis var vores mad færdig og jeg rejste mig, da der blev kaldt oppe fra disken, men Valdemar lagde en hånd på min skulder og pressede mig ned i stolen igen.

Vi skal snakke, sagde han.

Men min mad.

Ham der kan hente din mad.

Valdemar pegede på Rasmus, der med et forskræmt udtryk listede op til disken for at hente vores dürum:

Hvorfor kan man ikk' få fat på dig? Du tager ikk' din telefon. Du får din mor til at sige, du ikk' er hjemme. Jeg sagde, du kunne stoppe efter næste status. Det betyder efter næste status, Malik. Det betyder ikk' for tre dage siden. Eller i morgen. Så hvis du vil undgå at skyldte mig og Ali mere end for de dage, som du blev væk fra, så er du i gang igen i aften. Der ligger en masse juu og venter på at blive hakket op, er det forstået?

Hvorfor spørger I ikk' Jamal, sagde jeg. Eller Jusuf? Spørg Jusuf. Han vil hellere end gerne være aktiv.

Hvad er det, du ikk' forstår, Malik? Du skal gøre dit arbejde færdigt. Det er hverken Jamals eller Jusufs job. Det er dit.

Nu kom Rasmus tilbage med vores dürum. Og bag ham kom Jamal med en stor menu til Valdemar. Jusuf var i gang med at tømme en af beholderne for servietter oppe ved disken.

Men jeg kan ikk' ligge og køre rundt så tæt på min eksamener, sagde jeg og tvang mig selv til at se Valdemar i øjnene. Jeg gider ikk' bruge tre år i gymnasiet og så tre år bag gitter.

Man kan godt tage HF i fængslet, sagde Jusuf og satte sig med sine servietter og sit pitabrød. Han har alle dage været retarderet.

Valdemar sukkede og skiftede strategi:

Du har hørt det med Mahmoud, ikk'?

Det havde jeg. Det var hans plads, jeg havde overtaget. Men jeg sagde ikke noget.

Nå men, han er flyttet tilbage til Jordan med sin familie. Valdemar lænede sig ind over bordet. Efter det med butikken, du ved.

Er din mor ikk' lige begyndt at arbejde i Salon2you, tilføjede han og betragtede mig med sit psykoblik.

Rasmus så kort op fra sin mad.

Vi plejer at spise et andet sted, sagde Jusuf til Rasmus. Hos Mahmouds far. Men det hele er brændt ned. Du ved. Totalt ødelagt. Det er, hvad der kan ske.

Han begyndte at grine.

Hvorfor fortæller du ham det? Valdemar nikkede i retning af Rasmus og så så hen på Jusuf, der bare spiste videre.

Hvad? Hvad har jeg gjort?

Jusuf fattede som sædvanlig ingenting.

Du snakker for meget. Spis din mad.

Valdemar kastede en pomfrit hen på Jusuf.

Hvad laver du din bums, slap af.

Jusuf skulle lige til at kaste pomfritten tilbage på Valdemar. Men blev så klar over, hvem han lige havde kaldt for en bums og koncentrerede sig igen om at spise.

Lad vær' at snak' så meget, sagde Valdemar og lænede sig tilbage i stolen. Så spiste han sin menu, tørrede sine hænder og mund i en af Jamals mange servietter og rejste sig:

Ali kontakter dig.

For at det ikke skulle være løgn, kom Malthe fra i fredags i det samme brasende ind af døren.

Det er sgu da dig, råbte han, da fik øje på mig. Hvor blev du af i går? Jeg prøvede at bestille, men der dukkede aldrig nogen op.

Der kan du selv se, sagde Valdemar og vendte sig om mod mig. Kunderne vil gerne have deres varer.

Seriøst? Rasmus så chokeret på mig, da vi fem minutter efter stod ude på gaden igen.

Skete det der lige? tilføjede han.

Velkommen til ghettoen, sagde jeg og prøvede at lyde normal. Men jeg havde det langt fra normalt. Mit hjerte pumpede derudad. Jeg skulle anstrenge mig for ikke at gå i panik.

Er du med i noget relateret, eller hvad fuck sker der? blev Rasmus ved. Ham der Valdemar virker totalt syg. Og truede han ikke med at brænde din mors arbejdsplads ned?

Rasmus, afbrød jeg ham. Jeg har ikk' brug for. Jeg kan ikk' tænke.

Ja okay, undskyld.

Det her var første advarsel. Hvis ikke jeg gjorde, som Valdemar bad mig om, så ja, så endte jeg vel ligesom Mahmoud og hans far. Det her måtte ikke gå ud over min mor.

Hvad har du tænkt dig? spurgte Rasmus, da vi igen sad på mit værelse.

Jeg vidste ikke, om jeg kunne koncentrere mig om at læse til eksamen. Rasmus virkede stadig chokeret ovenpå episoden.

Jeg ved det ikk', sagde jeg.

Men det måtte jeg til at finde ud af.

To timer senere sad jeg igen på scooteren. Jeg følte ikke, jeg havde andet valg. Stemningen mellem Valdemar og mig var kold, da jeg kom for at hente aftenens første leverance. Ali var der også. Han skulle forestille at være min ven, en bror, men han gjorde alt, hvad Valdemar sagde.

Som da jeg kom tilbage til stuen efter at have været en tur i dukkehuset og satte mig som så mange gang før i sofaen ved siden af Valdemar, der spillede GTA, som han plejede, og gav mig til at fordele i poserne.

Hvad laver du? spurgte han stadig med blikket rettet mod skærmen.

Chopper hashen op.

Det kan du gøre på min søsters værelse. Jeg gider ikk' se på dig. Okay slap af, mumlede jeg og samlede det hele sammen.

I ét nu var Ali der:

A' hvad sagde du?

Ikk' noget. Jeg går nu, slap af.

Jeg rejste mig. Det samme gjorde Ali.

Du skal ikke sige slap af til mig. Tror du, det for sjov, det vi laver?

Spurgt!

Du skal ikk' spille smart.

Vi kører en forretning, som du er i gang med at ødelægge.

Jeg prøver bare at passe min skole.

Det kan du gøre i din fritid.

Med flad hånd slog han mig i nakken, så jeg faldt forover.

Næste gang du fucker med os, får du seriøse slag. Skrid så med dig.

Ydmyget vadede jeg ind på Valdemars søsters værelse med hashen og de små poser.

Og luk døren, råbte Ali efter mig.

Jeg kunne høre dem grine af mig inde i stuen.

Lidt efter kom Ali ind og satte sig på sengen ved siden af mig. Jeg gad ikke se på ham. Jeg var næsten færdig. Samlede poserne sammen og lagde dem i lommerne på min jakke og i mine blå adidasbukser. Kunne ikke vente med at komme væk fra Ali og Valdemar. Jeg vidste ikke, hvem af dem, jeg hadede mest.

Prøv at hør' her, bror. Det er bedre, det er mig, der sætter dig på plads, end det er Valdemar og drengene ude fra Husum, ikk'?

Jeg så stadig ikke på ham.

Gå så ud og lav noget business. Jeg skriver til dig igen om nogle timer.

Jeg nikkede, som om jeg var indforstået. Men det, jeg i virkeligheden tænkte, var: Fuck dig, Ali, du er og vil altid være et fisehul.

Jeg vidste, de ville give mig en lang aften, der ville strække sig til langt ud på natten. Og i værste fald til i morgen tidlig. I det hele

taget ville det blive hårde tider, indtil jeg havde betalt Valdemar det tilbage, som han mente, jeg skyldte ham og Ali. Det var med renters rente. Det var jeg ikke i tvivl om, men jeg havde ikke regnet med, at de ville få Jusuf eller en af de andre hyæner til at lave en robba på mig.

Jeg var på turens tredje stop. Jeg havde over fjorten steder, jeg skulle besøge, for Ali havde givet mig kunderne for de sidste tre dage oveni alle de nye, da jeg hørte lyden af et gashåndtag, der blev drejet i bund. Jeg løb ud på vejen fra den adresse, jeg netop var blevet færdig med at handle med, og nåede lige at se en sortklædt skikkelse, der lignede Jusufs, køre væk på min scooter. Det blitzede i hjernen ved tanken om, hvor fuck'd jeg var nu. Jeg sparkede til en elkasse i raseri og fantaserede om at plaffe Valdemar med en 9'er, så snart jeg fik chancen. Jeg sparkede ud efter elkassen igen. Jeg måtte finde den forpulede scooter, hvis ikke jeg skulle arbejde gratis hele livet. Det eneste, jeg kunne komme i tanke om, var at finde Jusuf og tvinge ham til at fortælle, hvor han havde gjort af den. Den stod sikkert i en af garagerne i Gården. Jeg begyndte i rask tempo at gå tilbage. Jeg var så fuck'd, hvis ikke jeg fandt den scooter.

Da jeg nåede frem, stod Jusuf på svalegangen uden for Valdemars opgang i færd med at riste. Han kunne sagtens have nået at stille scooteren i en af garagerne.

Jusuf! råbte jeg op til ham.

Eow fæt', hvad skal der ske? sagde han, da han fik øje på mig.

Der skal ske det, at du fortæller mig, hvor min scooter er. Kom her ned nu.

Hvad snakker du om?

Det ved du godt, din dumme perker. Min scooter. Du har taget den. Hvor er den?

Koran, jeg har ikk' stjålet den.

I det samme kom Valdemar ud af opgangen sammen med et hold på fire-fem stykker, jeg ikke havde set før:

Er der problemer med dig igen?

Han har mistet sin scooter, sagde Yusuf og pegede ned på mig. No shit.

Valdemar så skadefro på mig oppe fra svalegangen.

Nu blitzede det igen:

Kom herved, din hund råbte jeg til ham. Du er ikk' en skid, Valdemar. Ikk' en skid.

Det næste jeg husker var at blive slæbt ind i en af garagerne. Jeg nåede lige at se min scooter med en presenning over sig, før det første slag ramte mig efterfulgt af en række jagende smerter som af sværd gennem maven, før jeg blev lukket ned.

Jeg anede ikke, hvor længe jeg havde ligget på gulvet i garagen, men jeg var alene, kunne jeg fornemme, selvom her var bælgmørkt, da jeg igen kravlede op til overfladen efter at have svævet rundt i en drømmende vægtløs tilstand, som virkede evig. Jeg rørte forsigtigt på mig. Alt gjorde ondt. Jeg havde kvalme og blodsmag i munden. Jeg spyttede nogle gange. Smerterne som fra sværd var der igen. Jeg ledte i mine lommer efter min telefon. Den var der endnu. Jeg følte med mine fingre henover skærmen. Den var selvfølgelig smadret. Jeg tastede min pinkode og brugte telefonen til at lyse rummet op med. Jeg kunne ikke se min scooter nogen steder. Måske var den blevet flyttet. Jeg lyste på det sted, hvor jeg havde

spyttet. Blod, der kommer indefra, har ikke den klare røde farve som blod fra fx et sår på fingeren. Blod indefra er violet, næsten sort. Mit var heldigvis rødt og så friskt ud. Jeg prøvede at rejse mig, men mine ben ville ikke lystre. I stedet fik jeg krabbet mig over til garagedøren. Jeg håbede ikke, de havde låst den. De var syge nok til at kunne finde på det. Jeg fik fat i håndtaget og fik mig rejst op uden at mine ben kollapsede. Heldigvis gav håndtaget et lille klik, da jeg drejede det rundt, og døren slog op på vid gab. Det var så småt ved at blive lyst. Jeg så ud over parkeringspladsen. Der var ikke andre end mig her. Blodet dunkede under mine fingre fra en udposning på den ene kind, da jeg undersøgte mit ansigt. Min mor ville slå mig ihjel, når hun så mig. Jeg kunne mærke en brækkrampe var på vej, jeg spyttede igen, men tog mig sammen og begyndte langsomt at gå i retning af min opgang.

Næste dag gik med at berolige min mor, der skiftevis græd og skældte mig ud. Hun ville have mig på skadestuen, men jeg skabte mig så meget, at hun til sidst opgav. Skadestuen betød en masse spørgsmål, som krævede svar. Jeg slugte i stedet nogle ipren og lavede en jay, som jeg røg ud af vinduet for at lindre smerterne. Det strammede i mit ansigt og mine ribben gjorde ondt ad helvede til, hver gang jeg tog et sug. Jeg var helt blå over det hele fra alle slagene, men jeg havde vist ikke brækket noget. Så havde det gjort mere ondt. *Og hvad med din skole?* blev min mor ved med at gentage, mens hun kom med mad og te med lemon, hun syntes, jeg skulle drikke. Ja, hvad med den? Det her skulle forestille at være min læseferie. Men jeg kunne umuligt koncentrere mig om noget som helst, så længe tingene var på den her måde. Måske kunne jeg

udskyde mine eksamener? Jeg fandt Stigs nummer og ringede ham op. Uden at gå i detaljer satte jeg ham kort ind i min situation. Der blev ret hurtigt stille i den anden ende.

Jeg synes, du skal gå til politiet, Malik, sagde han efter en lang pause.

Det lyder meget alvorligt, tilføjede han.

Ja, selvfølgelig var det alvorligt, men jeg kunne ikke blande politiet ind i det her. Hvor dum troede han, jeg var. Uden et ord afbrød jeg forbindelsen. Jeg lagde mig ned i min seng igen og stirrede fortabt op i loftet, indtil jeg genfandt modet næste morgen. Jeg gik i hvert fald i gang med at læse og blev hjemme, indtil jeg skulle op til min første eksamen. Jeg snakkede lidt med Rasmus undervejs, han var bedre til kemi end mig, men ellers sad jeg bare på mit værelse og terpede for mig selv. Jeg var underligt nok ikke nervøs for hverken eksamenerne eller for at møde Valdemar og Ali igen. Jeg håbede, at de ville lade min mors salon være, nu hvor de havde haft fat i mig. Men man vidste aldrig med en psykopat som Valdemar. Hver gang jeg tænkte på det i garagen, kunne jeg mærke mit indre udyr vise tænder. Men der var intet, jeg kunne gøre ved det. Jeg måtte være rolig og fokuseret. Det var ikke meget tid, jeg havde tilbage af læseferien, men jeg forberedte mig så meget, som jeg kunne holde til. Det var især i området omkring ribbenene, den var gal med. Specielt om aftenen når jeg skulle sove. Jeg var træt af kun at kunne ligge på ryggen, så jeg prøvede så forsigtigt som muligt at vende mig om på siden, men hver gang samlede smerten sig i en slags kugle, der langsomt snoede og vred sig lige indtil det sekund, hvor det hele bristede i et lysglimt og eksploderede i små stjerner oppe i hjernen på mig. Men jeg holdt ud på en blanding af

weed og min egen viljestyrke. Min sidste eksamen i matematik gik nogenlunde. Stig var der ikke. Han var sygemeldt med stress, fik jeg at vide. Hvad havde han at være stresset over? Det kunne jeg ikke se, hvad skulle være. De forskellige censorer og lærere spurgte hver gang lige chokerede, hvad der dog var sket, når jeg viste mit forslåede ansigt i eksamenslokalet. *You should have seen the other guy* sagde jeg og slog det hen som en joke, og det viste sig at være en o.k. icebreaker. Og situationen taget i betragtning klarede jeg mig fint. Jeg blev i hvert fald student.

Et par dage efter, at jeg havde fået huen på, mødte jeg Ali på vej hjem fra stationen. Jeg havde været hjemme hos Rasmus og fejre, at de tre år endelig var slut, da Ali pludselig dukkede op i tunnellen, og sagde han ville tale med mig. De havde tænkt over det, ham og Valdemar. Jeg kunne komme tilbage og køre for dem igen. De var villige til at slå en streg over det, der var sket. Nu var jeg også blevet færdig og havde tid. Jeg pillede mit headset ud af ørerne. Om jeg kom tilbage?! Ali nikkede og mente det seriøst, kunne jeg se. Jeg tændte en cigaret. Så måtte de hellere smadre mig en gang til.

Slut

Lone Aburas og 2.y fra Høje-Taastrup Gymnasium

Høje-Taastrup Bibliotekernes 2630_novelle er blevet til på baggrund af input fra 2.y fra Høje-Taastrup Gymnasium og er skrevet af Lone Aburas.

Eleverne fik i en workshop på Taastrup Bibliotek en række spørgsmål omkring novellens indhold, som de skulle besvare skriftligt.

Lone Aburas har flettet elevernes idéer og forslag ind i novellen.

BIBLIOTEKERNE

HØJE-TAASTRUP KOMMUNE